

Amsterdam, 14 augustus 2016

Geachte heer/mevrouw,

Graag reageert de Verenigde Betaalinstellingen Nederland (VBIN.nl) op de consultatie van het concept wetsvoorstel transparant toezicht financiële markten.

De VBIN is de branchevereniging voor de in de Wet op het Financieel Toezicht (Wft) omschreven betaalinstellingen, elektronisch geldinstellingen en ondernemingen die het bedrijf maken van betaaldienstverlening in Nederland in het algemeen. De VBIN is opgericht vanuit de behoefte binnen de branche om haar gemeenschappelijke uitgangspunten, doelstellingen en belangen (inter)nationaal te verwoorden en uit te dragen.

Algemene punten

Ten eerste is ook voor VBIN van belang dat elke publicatie van een toezichthouder – of dat nu een waarschuwing is, een publicatie van een overtreding van de Wet op het financieel toezicht, of een publicatie van een rapport over trends en al dan niet wenselijke ontwikkelingen in de markt – een grote impact heeft en gevolgen kan hebben voor de reputatie van betaalinstellingen en elektronisch geldinstellingen (hierna: Instellingen). Het kan voor onrust zorgen, houdt onvoldoende rekening met de belangen van Instellingen en zij genieten daartegen onvoldoende rechtsbescherming. Dit geldt temeer als van een overtreding van wet- en regelgeving geen sprake is!

Het lijkt erop dat de toezichthouder dit middel wil gebruiken om alsnog af te dwingen dat men zich aan de opgelegde regels houdt, hetgeen dan naar oordeel van de toezichthouder niet gebeurt. De inzet van dit middel dient binnen duidelijke kaders plaats te vinden; een laatste redmiddel te zijn. Het concept wetsvoorstel is echter vaag geschreven en het ontbreekt aan duidelijke kaders.

Is de huidige boetebevoegdheid met daarbij behorende publicatiemogelijkheden niet afdoende?
Welke marktpraktijken hebben aanleiding gegeven tot het schrijven van dit concept wetsvoorstel?

Hoe wordt het effect van de publicatie van de sancties gemeten? Hoe wordt bepaald of de verdergaande bevoegdheden het uiteindelijke doel hebben kunnen dienen? Wat zou bijvoorbeeld de meerwaarde zijn geweest als de toezichthouder geen geaggregeerde informatie over de SIRA zou hebben gepubliceerd maar alle partijen individueel had genoemd?

Door de diverse takken van activiteiten van sommige Instellingen is het onwenselijk om te publiceren, daar het 'publiek' het verschil tussen de activiteiten niet zal kunnen onderscheiden waardoor indirect schade aan de andere activiteiten kan ontstaan.

Ten tweede is het in stand houden van een level playing field uiterst belangrijk voor Instellingen die grensoverschrijdende diensten aanbieden. Hoe verhoudt het concept wetsvoorstel zich tot de overige Europese landen?

Specifieke vragen

In hoeverre verandert de perceptie van de rol van de toezichthouder; onder toezicht staande Instellingen kunnen te allen tijde incident- en andere meldingen doen met het idee dat dit vertrouwelijk wordt behandeld. DNB moedigt dit zelfs aan. Hoe zal dit veranderen als de toezichthouder nu meer bevoegdheden krijgt om informatie sneller publiekelijk te maken?

Het risico bestaat dat de perceptie van de toezichthouder en de vertrouwensrelatie aangetast zal worden.

Worden alle Instelling over 'één kam geschoren'? Bij de allocatie van de toezichtkosten is er veel kritiek geweest over de disproportionaliteit hiervan. Hoe gaat het met de publicaties van sancties? In hoeverre zijn kleine instellingen in staat om zich staande te houden ingeval sancties publiekelijk worden gemaakt? En in hoeverre wordt de afwikkeling van de sanctie gepubliceerd? Hierbij moet naar onze mening de negatieve impact worden ingeperkt.

Tot waar reikt de transparantie? En wat zijn de wettelijke kaders hieromtrent? Dit is onvoldoende omschreven in het concept wetsvoorstel. De consequenties van naming en shaming kunnen grote impact hebben en het vertrouwen in de financiële sector ook aantasten (denk aan de Amerikaanse overheid die Banco Madrid publiekelijk verdacht van oneffenheden wat leidde tot een bankrun en vervolgens bankroet van Banco Madrid). DNB en AFM moeten niet gaan experimenteren om die balans te vinden, maar vooraf duidelijke richtlijnen krijgen. Het concept wetsvoorstel biedt onvoldoende waarborgen.

Wordt transparantie beperkt tot éénrichtingsverkeer of wordt er ook ruimte gelaten voor discussie met de toezichthouder? Hoe zit het met de transparantie van de toezichthouder richting de Instellingen en de samenleving?

Op pagina 2 van de memorie van toelichting, eerste alinea, staat dat één van de doelen is om overcompliance te voorkomen. Wij betwijfelen of het publiceren van namen (naming and shaming) werkelijk overcompliance tegengaat. Sterker nog, in alinea 3 staat dat publicatie van een boetebesluit bijdraagt aan de naleving omdat Instellingen reputatieschade bij een overtreding vrezen. Naar onze mening zal die angst juist overcompliance tot gevolg hebben.

Indien gewenst, zijn wij graag bereid verdere toelichting te geven.

Met vriendelijke groet,

Namens VBIN,

Peter Cohen.